

GÂNDUL

anonimului

ANUL -- III --
NR. -- 18 --
15--IANUARIE--
---2005---
GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenacului
„ANONIMUL” a Gânditorilor
Creatori Anoniimi

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel,
nr. 8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73,
sect.6, cod:76807

Tel :7450206; 4402392 email:
dobre_teodor@yahoo.com

PRIETENULUI MEU DE DEPARTE-APROAPE

Scrisoare deschisă (3).

Stimați colegi! Recent a apărut în publicația „Gândul”, nr. 17 un semnal mai aparte sub forma unui poem, răspuns la scrisoarea deschisă de la un prieten, care nu m-a surprins, pentru că de ceva timp „călătorim” alături prin negura vieții, cochetând uneori aprins pe diferite teme. Totuși să fiu realist, descopăr la el ineditul, respectiv calea aleasă de a invoca prin acel poem prietenia. O cale provocatoare ce stârnește interes și plăcere, cale aş zice neconvențională, fără marcaje anume: benzi trasate, indicatoare de direcție

sau de interdicție, semafoare, obstacole... Ci pur și simplu căutarea prieteniei pe calea călătoriei libere prin imaginația creatoare mult mai la îndemână sieși, nu fără eforturi pentru a ajunge la întâi - Prietenia dorită. O variantă care nu deranjează pe nimeni, dimpotrivă, stimulează bucurii și fortifică relațiile umane între prieteni.

În replică pe un alt plan, dacă tot am ajuns până aici să ne destăinuim mai de voie, mai de nevoie prieteniei trecutul și sentimentele mai profunde prin corespondență, eu încerc proza scurtă.

Pornind pe această cale în continuare simt nevoia să apelez la unele intimitați, pentru care cer anticipat îngăduință dacă cumva nu voi reuși să mă fac înțeles până la urmă.

Astfel, eu adh-hoc mărturisesc sincer că am fost și am rămas sufletește legat de mulțimea de grăniceri anonimi și nu numai. Iar ca descendență sunt urmașul lui Tata, Dumnezeu să-l odihnească, tot grănicer, care la timpul său a fost printre primii ardeleni de veghe la frontieră cu Ungaria după unirea Transilvaniei cu Țara.

O coincidență emoționantă, care acum mă obligă în plus la aduceri aminte a unor trăiri sufletești trecute, ce converg nostalgic spre „bărba demnității” noastre militare.

Motivat, pot afirma că nu regret o îotă, dacă în arma care m-am format ca om, confruntat cu greutăți multiple, am străbătut obstacole destule, agheazmuit cu suferințe inerente, altele discutabile puțin spus, cu urmări triste pentru mine, care nu fac obiectul acum, ocolind Țara cu pasul prin locuri și pe poteci nebănuite.

Scara ierarhiei militare am urcat greu în condițiile morale ale timpului, până pe palierul de unde să-mi pot justifica potențele și exprima cât de cât convingerile, acceptate și materializate prin dovezi palpabile de colaboratori onești, fără de care nimic nu eram. Asemănător probabil și alți camarazi indiferent cât și cum recunosc marele adevar - rolul acestei mulțimi anonime de subordonati - pe măsură ce eșalonul, gradele și autoritatea cresc. Mulți îndepărându-se de baza piramidei au împrumutat aura autocefală a unor personaje simandicoase pline de ifose, îndreptățite să abuzeze de verdicte vrute și neavenite în exces, chiar risipă, fără a participa la aplicarea lor pe măsura funcției, ci prin delegări neconvincătoare privind controlul pe teren, noroi și timp neprielnic că de...

Sau cine poate ști cu certitudine cât este obiectiv-real sau întâmplare ceea ce cred, în oglindă, cu ceea ce mi se atribuia la un moment dat, contrar convingerilor mele.

Câtă vreme etalonul măsurii, absolut, îl dețin șefii de la eșalonul superior, iar deasupra alt eșalon și alți șefi cu gândirea unora subiectivă, uneori interesată, sau influențată de factori nocivi, fără o bază reală, ori valoare constructivă. Emanând de la „distanță” aprecieri cântărite adesea cu măsuri echivoce, echivalente traiului în iad sau rai după caz și predispoziții de moment. De care într-o formă sau alta mă simt și eu vinovat.

Pentru că dacă stăm să ne gândim bine, câte nu se întâmplă într-o viață de grănicer, unde numai soldatul nu e șef, iar fiecare șef este subordonat altui șef, însotiti de neprevăzut și hazard în orice moment, cu bucuriile și amărciunile inerente gustate din plin indiferent gradul pe traseul parcurs până la pensionare și după, că oameni suntem supuși vremurilor vorba cronicarului.

Numai să răstălmăcești răspunsul la o singură întrebare, des ivită în discuții și e mult - Cu ce sentimente am rămas acum după atâția ani de veghe la hotarele Țării? Poate e cea mai grea încercare, nu pentru că sentimentele lipsesc, dimpotrivă, sunt prea multe și amestecate rău, greu, chiar foarte greu de cernut, pentru a nu cădea în banalitate.

În aceste condiții, precaut, în acord și cu spusele unor confrăți de armă și de scris, rețin mai jos câteva convingeri:

- Că, un grănicer indiferent gradul dacă este tentat să păstreze în memorie numai fapte plăcute și frumoase, acela a pierdut etalonul măsurii realului. Cum se spune acela umblă cu capul prin nori.

-Că, a fi „rău” des etichetat un comandanț, șef, sau altul, nu e răul cel mai mare, uneori chiar necesar, când pofta anarho-indisiplinară a unora pot face rău mai mare unității, un insucces fatal cu urmări catastrofale, ori să rănească grav prestigiul, sau să compromită cariera unor persoane nevinovate. Cu precizarea că vorba blândă sau tonul ridicat, tipător, în armată nu se exclud neapărat, ci se completează după caz. Numai că tipând continuu devii strigător, stricător; sau numai cu blândețe devii, mântuitor, un fel de popă, ce nu e cazul, câtă vreme câmpul muncii grănicerului nu e altarul cu rugi, ci câmpul de luptă cu infractorii, iar combatanții sunt dotați cu arme și gloante de război, nu cădelnițe pentru tămâiat, dur, adesea dramatic, cu victime pe care nu le dorim, dar se produc, antrenând după sine suprasolicitarea combatanților, încordare nervoasă și insomnii

devastatoare de la mic la mare.

- Că, de când grănicerii sunt grăniceri, aici folosesc o metaforă, se pare că misiunea lor principală a fost vânătoarea de centauri, dispăruti. Acum de neoameni certați cu legea, rătăciți prin spații nepermise. Astfel grănicerii jubilând cu treburi pe câmpuri secole în sir, au reușit să stoarcă aproape din nimic, greșesc, din sudoare apa de „Nu mă uita” stropind cu ea toate potecile, pietrele de hotar și suferințele îndurate ca un balsam liniștitor.

- Că, felul în care grănicerul se manifestă în fâșia lui de pământ și cer apare uneori amuzant prin ținuta severă la datorie, concomitent și de povestitor ar vrea...Ne având cui își povestește sieși ceea ce știe și face, rar altora, ca noi acum. Alteori jucând pe scena mare deschisă în jurul Tării în comedii cu tâlc riscante, toate trădând la el multă răbdare, curaj, sinceritate, și omenie când nu este provocat, cum se mai întâmplă, atunci ripostează cu fermitate după principiu - unde-i lege nu-i tocmeală.

- Că, supunerea oarbă din meschinărie a unor grăniceri și personalitatea lor, reprezentă un tablou pe un fond întunecat, oricât te sucești și te învârtești îți provoacă jenă, iar interpretarea lui e dureroasă și păguboasă.

Că, viața grănicerului profesionist fără îndoială aparține armei pe care și-a ales-o cu începutul la pichet.

-Dacă nă începe la pichet este un neînceput, un avorton făcut prin ușa din dos. Un prefăcut cu sechete fizice și morale dureroase pentru el și alții în timp.

Nu cunosc la alte arme cu ce sentimente, respectiv convingeri au rămas, colegii noștri prezenți sau absenți, după ce au parcurs traseul carierei lor până la pensionare. Sau chiar de mai cunosc câte ceva din auzite și citite, mă abțin, fiind treaba lor să le exprime când și cum cred.

În ce mă privește la cele susținute mai sus concluzionez, că am încredere deplină în judecata și amintirile grănicerului hărțuit de neprevăzut în anii mulți pe frontieră și a timpului care măsoară în felul lor, fără a supradimensiona realitatea, exagerând trecutul, ori negările lui de azi.

Nu întâmplător când eu amintesc unele convingeri ca cele murmurate, sec, mai sus, prin câteva instantanee, ce nu-mi aparțin numai mie, o fac cu bucuria și durerea facerii.

Nu pentru a face cuiva placere sau neplăcere. Mai precis în felul acesta îmi trăiesc trecutul dureros de plăcut, care nu se mai repetă decât în amintiri puse în circulație dezinteresat.

ZĂRI FĂRĂ GRANITE

Păzită-n alte vremuri cu săbii și furcoaie,
Granița dintre state, greu încercata
barieră,
Prilej mereu de vrajbă, dispute și
războaie,
Va fi o amintire dintr-o apusă eră.

Fără granițe, văd toate zările mult
mai senine,
Iar fâșia, o pârloagă, pe care
nimeni nu-o ară;
Au murit acele vremuri desperate și
haine,
Și-a rămas „borna eternă” doar o
piatră solitară.

Pe un colț de bornă praful se
așterne,
Piatra inutilă și fără valoare,
A lăsat la vatră pentru vremi eterne
Veghetorul aprig plin de-ngrăitorare.

Peste-un colț de bornă pierdut în
uitare,
Luminând poteca, ce desparte
cerul
De pământul falnic, soarele răsare,
Dar nu mai zărește ca-n trecut
străjerul!

Liberă-i poteca, precum liber
cerul,
Zori de zi cu ploaie, nopți ce
viscolește
Trec înforate, nu văd grănicerul
Și au sentimentul vag că le lipește.

Nu mai stă de veghe nimeni la
hotare,
Pietrele-n uitare, zac, prin
veacuri, reci,
Borna, fu o „piatră” grea de
încercare:
Vino, omenire liberă să treci!

TEODOR DOBRE

CONFESIUNE

M-am născut în sat sărac
Cu oameni vlăguți de
muncă
Sudoarea frunții lor amară,
leac
Mi-a fost și-ndemn de
ducă.

Orașul în care am poposit
Gigantic, plin de taine,
Asurzitor, nepolitolit,
Era-ncărcat de spaime.

Iar lungul sir de potentați
Ce defilau pe stradă
Părea-un spectacol de
balet
Sau zile de paradă.

Mă fermeca ținuta lor
Scânteietori vitrine,
Femei în rochii de diamant
Zgomot de limuzine.

Eram uimิตă absolut
De monstrul cel gigantic
Și nu știam ce-i de făcut
Să gust și eu din praznic.

Și cu-o dorină mă luptam
În cugetu-mi fierbinte

Din două căi ce le aveam
S-aleg una-nainte.

Erau tinere-n cartier
Din greu care munceau
La fabrică sau șantier
Dar eu, oare ce vreau!

Și gândul mă purta-napoi
La ani de sărăcie,
La satul uitat, plin de noroi
Cărări de pribegie.

Insă orașul sclipitor
Îmi fermeca privirea,
Mă amețea tulburător
Sfidându-mi fericirea.

Și am jurat necruțător
S-aleg a doua cale;
Să n-am blândețe, nici suspin,
Nimic - decât parale.

O fată nostimă eram
Zglobie și sprințară,
Cu mersul lin, ademeneam
Provocatoare fiară...

Nu mi-a fost greu inimi să fur
Pe această nouă cale...
Străinii se-nvârteau în jur
Topiți de nerăbdare.

Și am acumulat arginti
Și-o mare dibăcie...
Curgeau cadouri din dorință
Să țină-o veșnicie.

Și am ajuns la apogeu
Bogată, Tânără, frumoasă,
Bărbătii se-mbulzeau mereu
Ca să mă prindă-n plasă.

Dar alegeam doar Ioz avut,
Amoruri cu blazoane,
lubiri goale în conținut
Pe-afără cu zorzoane.

Iar anii, au trecut și ei,
Săpând cu dalta-n vreme
În gingășii și trăsături
Ce se credeau eterne.

Și-apoi, veni clipa când eu
Luând oglinda-n mâna,
Descoperii în locul meu
Un ciot, în loc de zână.

Cum oare de n-am observat
Trecând adânc prin viață
Raportul ce s-a inversat
Și m-a sluțit la față.

Căci n-a fost, fapt de un minut,
Aceaștă transformare,
Cometa ce străluce-n zbor
Tot cade-n neagra mare.

Și ar fi trebuit din timp
Destinul cel demonic
Să-l claustreze și să-l surprind
Cu zâmbetul-i ironic.

Unde sunt ce-i care altădat
Doreau cu exaltare
Ca să mă strângă l-a lor piept
Și-acum doar... nepăsare.

M-a copleșit un gând amar:
Că lunga mea trăire,
A fost o viață în zadar
Lipsită de iubire,

Că nu m-a-nfiorat nicicând
O dragoste curată,

Nu am simțit nimic vibrând
În inima-mi pătată.

Și-atunci, slăbită de puteri,
lipsită de iubire,
Am reflectat: viața-n plăceri
E doar o amăgire...

MIRCEA CATONE.

ILUZII PIERDUTE

Tinere fete, cochete,
Subțirele siluete,
Se succed pe bulevard
Intuiind la serenade.

De sunt blonde sau brunete
Greu îți este să ghicești,
Când au suflete secrete
Iar vorbele sunt povești

Tineretea, ofilită
Timpuriu, lor li se pare,
Și cu rujuri de elită
Se fardează fiecare.

Sunt ca „fluturii” de seară
Sau ca „păsările”, noaptea,
Urmăringănd a sută oară
Banii și prosperitatea.

Să te-nsori și să faci casă,
N-ai cu ce și nici cu cine!
Iar dacă nervii te lasă,
Găsești... spitalele pline.

De aceea se preferă
Concubinajul, perdea
În conjunctura severă,
Că nu au unde să stea.

ROBOTII

Acest robot, intelligent,
gândește,
Cu mintea lui într-un sistem
binar,
Doar în direcția în care-l
instruiește
Constructorul; în rest n-are
habar.

E un copil de geniu, evident,
Căruia îi lipsește lăcomia,
Însă lipsit de farmec și talent,
Nu știe ce-i frustrarea, bucuria!

Robotii-n veci rămân ce sunt,
roboti,
Nu pentru că sunt ale omului
creații,
Ci pentru că din fiare n-ai să
poți
Să construiești sublimul plin de
grații.

Să îi ridici la marea statut
Pe care evoluția firească
L-a dat ființei vîi de la-nceput
Este o îndărjire omenească.

Imensa bogăție pusă-n viață,
Cu viul ei, desăvârșit, aparte,
Este o taină care ne învață,
Că omul e zidit din altă carte.

Nu vor avea, ce avem noi în
veci,
Chiar de-ar trona pământul și
văzduhul,
Lipsiți de sentimente-s fiare
reci,
Deștepți desigur, dar săraci cu
duhul,

Ne vor uimi cu-a lor inteligență,
Dar, vor rămâne sclavi tăcuți,
hamali,
Ce prin această uimitoare
diferență,
Ne spune că-s roboti, deci
anormali.

TEODOR DOBRE

IARNA ÎN PĂDURE

În pădurea înghețată
Noaptea iarashi s-a lăsat,
Frigul peste tot se-așterne,
Cerul e întunecat.

Numai liniștea se-aude,
Viața a încremenit,
Fulgii s-au oprit în aer,
Totul parc-a amortit.

Nici o ființă nu se vede,
Nici un iepure nu fuge,
Nici copacii nu se mișcă,
Nici pârâul nu mai curge ...

Doar un pui de căprioară
Rătăcit de mama lui,
Ghemuit stă în zăpadă,
Cum ar sta orișice pui.

În întinsul alb și negru
Cine-l mai găsește oare?
Noaptea-abia acum începe,
Gerul este tot mai mare ...

Cuie îi pătrund în carne,
Cuie îi pătrund în oase,
Cuie îi pătrund în suflet.
Unde-s clipele duioase? ...

După ce-au dormit în tihnă,
Nesimțind pic de răcoare,
Somnoroși, un om și-un câine
Au plecat la vânătoare.

Frigul le izbește față,
Mersu-n zăpada-i greoi,
Însă tot înaintea zări
Prin pădure amândoi.

Iată, dimineața trece
Și ei n-au vânat nimică,
Nici o pasăre, de pușcă
Nu și-a frânt pe loc aripa.

Trece-apoi și după-amiază,
Gerul își ascute dinții,
Nici un pui de zburătoare
Nu își plângă-acum părintii.

După ce-au umblat degeaba
O zi-ntreagă, prin răcoare,
Obosiți, un om și-un câine
Se-ntorc de la vânătoare.

Dar în drumul lor spre casă,
Iată, se împiedică
Și găsiră în zăpadă
Un pui mort de căprioară ...

ANDREI CONSTANTINESCU

NAVE ANCORATE

Sunt pensionar, și multe-am
petrecut,
Dar ce-i acum nu mi-am închipuit;
N-am auzit și nici nu am văzut
Bătrâni de foame-n casă c-au
murit!

Un pensionar, i-un om dat la
rebut,
Sau, o mașină pusă spre
casare,
Un om ce-ar vrea să ia de la
nunceput
O altă viață, dar, resurse n-are.

Un om, ce-o viață-ntreagă a
iubit,
Un stil de viață și-a crezut că-i
place,
Cu totul altceva și-ar fi dorit
La pensie, dar n-are ce mai
face.

Pe-un drum de mergi și apoi te
oprești,
Să te întorci spre a pleca pe
altul,
Nu te miră dacă nu reușești,
Pe noua cale să atingi înaltul.

Un pensionar e-o navă
ancorată
Ce nu mai navighează pe vreo
mare,
Motoarele-s opriți și arată
Busola locul ei de-
nmormântare.

TEODOR DOBRE

CATRENE AJUTORARE (dezinteresată)

Unde nici nu bănuiești
Oameni săritori găsești
Ce te-ajută-n felul lor;
Mulți, cu-n brânci, făcut ușor.

TEODOR DOBRE